

Mira Ćurić, mag. educ.

Beskompromisno zalaganje za humaniji svijet

Sve nas koji smo upoznati s dosadašnjim radom publicistice Elije Patricije Pekice Pagon ili smo s njom surađivali veseli pojavljivanje njezine nove knjige, *Manifest humanosti*, komentara, kolumna, eseja u kojoj i dalje – a nakon otvaranja tih tema i bavljenja njima u knjigama *Globalno usijanje* i *Na Diogenovu putu* – nastavlja uočavati, imenovati, raščlanjivati i razotkrivati negativne društvene procese, pojave, trendove i probleme našega doba u njihovoj uzročno-posljedičnoj vezi, u rasponu od

globalnih do lokalnih, od općih do pojedinačnih, od načelnih do konkretnih. U najširem smislu po pristupu fokusiranoj temi odmjerjen je to i argumentiran autoričin kritički pogled na globalizacijske procese koji zahvaćaju sva područja života pojedinca i društva, od gospodarstva, politike, kulture... instalirajući u središte svoju jedinu vrijednost – profit i kritika nedopustive podjele svijeta na globalne aktere koji događaje, fenomene, trendove izazivaju i proizvode, te njihove žrtve, odnosno pasivne konzumente, potrošače, gutače projekcija, iluzija, privida i fantazija i one krajnje osiromašene. Elia svojim tekstovima upozorava na materijalistički pogled na svijet koji se manifestira na bezbroj načina, a svima im je zajednička inferiornost duha pa *imati ili biti* gotovo više nije nikakva dilema; upozorava na sveopći konzumerizam, industriju zabave, medijske manipulacije, shopping euforije i histerije te postblagdanske depresije, gubitak psihološke autonomije pojedinca, samoodricanje od identiteta, nedostatak komunikacije i prihvaćanje diktata svijeta odnosno pristanak na suvremeno ropstvo (što je signalizirala i ilustracijom naslovne stranice svoje prethodne knjige *Globalno usijanje*) i svođenje društva na amorfnu masu nekritičkih klonova, sljedbenika kojekakvih *must have* proizvoda... Širok je raspon Elijinih tema – u globalnim okvirima zabrinuta je, primjerice, za ugroženost i najmanjeg jezika... u lokalnima na nedostatak odnosa prema izvornim vrijednostima... Promišljajući, pak, društvo, pojedinca u interakciji s drugima, autorica upozorava na dehumanizaciju odnosa, izostanak empatije, gubitak solidarnosti, zapostavljenu poslovnu etiku, a na načelnoj razini fokusira i specifične hrvatske probleme,

nedopustive ideološke podjele, etiketiranja, socijalne razlike, nesnošljivost... *"Oni uporno žele da se svi napokon odlučimo kojoj od zaraćenih grupacija pripadamo, stalno nas ispitujući i preslušavajući jesmo li ljudi koji mrze sve što je hrvatsko samo zato što je hrvatsko ili ljudi koji mrze sve što nije hrvatsko zato što nije hrvatsko?"* (Za ova dobra, dobra, dobra nova vremena, Hrvatsko slovo, 28. svibnja 2010.) Autorica niže promišljanja i pitanja, nudeći svakome od nas dovoljno poticaja za vlastiti odgovor i zaključak kako je sve ili posljedica tromosti duha, pasivnosti i neznanja ili rezultat duhovne snage, konstruktivnog napora i otpora.

Stoga podcrtavamo ovo zadnje: autorica ne pristaje na nemoć. Upravo snažno vjerujući da je bolji svijet moguć, ali ne sam po sebi, nego kao cilj kojem svi zajedno težimo i koji gradimo sukladno moralnim i etičkim načelima respektirajući sebe, baštinu, identitet, vodeći dijalog s drugima kao i prihvaćajući te uspostavljajući ravnotežu s onim što nam je različito – ona je beskompromisno spremna na jedinu joj moguću akciju – onu intelektualnu: svaki njezin komentar svojevrsna je prosvjedna nota protiv negativnosti, a radi općeg dobra jer *"tko nije spoznao užitak davanja sebe drugima, taj kao da nije živio"*. (Pravi čovjek, Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2010.) Autoričin entuzijazam, uvidi koje pruža, dubina promišljanja i vidici koje otvara, podupiru čitateljevu svijest o ulozi svakoga od nas i osvještavaju da u izgradnji željenijeg društva svi imamo misiju, zadaću, poslanje te da u tom cilju aktiviramo duhovne potencijale, svijest o vlastitoj vrijednosti te da se – sanirajući posljedice iz obećanog "materijalističkog raja" koji briše individualne profile i stvara kopije – vratimo sebi i prihvatimo odgovornost za sadašnjost i budućnost težeći odmjerenom napretku. Da popravljamo i mijenjamo ono što možemo, ono na što imamo utjecaj, pojedinačno i lokalno. Jer, autoričinim riječima *"kada bi nas netko uistinu pitao (...) kakvo bismo životno okruženje željeli imati, to bi zasigurno bila jedna sasvim drugačija slika, jedna sasvim drugačija gozba, puna ljepote, mira, blagostanja, tolerancije i ljubavi"*. (Gozba, Hrvatsko slovo, 11. lipnja 2010.) Ovih devedesetak autoričinih tekstova izoštava nam tu sliku; njezin stil odlikuje vješto i disciplinirano vođena misao, znanje, upućenost u literaturu i citiranje misli duhovnih i stručnih autoriteta te uvjerljiva, sustavna, dosljedna i argumentirana stajališta, a samu autoricu iskrenost, hrabrost i beskompromisno izlaganje i zalaganje za humaniji svijet pa zaključujemo da je Elia Patricia Pekica Pagon autorica itekako poželjna u hrvatskom medijskom prostoru, a njezina nova knjiga publicistike dočekana s dobrodošlicom.